

Art. IV.

W sprawach, dla których kodeks morski przewiduje wydanie przepisów wykonawczych, obowiązują dotychczasowe przepisy do czasu zastąpienia ich odpowiednimi przepisami wykonawczymi wydanymi na podstawie przepisów kodeksu morskiego.

Art. V.

W przepisach wprowadzających kodeks handlowy skreślono się w art. VI wyrazy „1) żegluga morskiej”.

Art. VI.

W kodeksie postępowania cywilnego dodaje się po art. 770 nowy art. 770¹ w brzmieniu następującym:

„Art. 770¹. W podziale sumy uzyskanej przez egzekucję ze statku morskiego zaspokojone będą roszczenia uprzywilejowane z pierwszeństwem przed wszelkimi innymi roszczeniami i w kolejności przewidzianej w przepisach kodeksu morskiego bez względu na to, czy egzekucja ze statku odbywa się według przepisów o egzekucji z nieruchomości, czy też z ruchomości.”

Art. VII.

Do stosunków prawnych powstałych przed dniem wejścia w życie kodeksu morskiego stosuje się prawo dotychczasowe.

Art. VIII.

§ 1. Przepisy kodeksu morskiego o przedawnieniu stosuje się także do roszczeń, które powstały przed dniem wejścia w życie kodeksu morskiego, a w dniu tym jeszcze nie przedawniły się według dotychczasowych przepisów.

§ 2. Bieg przedawnienia, którego termin jest według kodeksu morskiego krótszy niż według dotychczasowego prawa, liczy się od dnia wejścia w życie kodeksu morskiego; jeżeli jednak przedawnienie rozpoczęte przed tym dniem zakończyłoby się wcześniej według prawa dotychczasowego, przedawnienie następuje z tym wcześniejszym terminem.

§ 3. Przepisy § 1 i § 2 stosuje się odpowiednio do terminów nie będących terminami przedawnienia, jeżeli kodeks morski łączy z ich upływem skutki prawne.

Art. IX.

Przepisy wprowadzające kodeks morski wchodzi w życie z dniem wejścia w życie kodeksu morskiego.

Przewodniczący Rady Państwa: A. Zawadzki
Sekretarz Rady Państwa: J. Horodecki

320

USTAWA

z dnia 1 grudnia 1961 r.

o izbach morskich.

DZIAŁ I

Właściwość i ustrój izb morskich.

Rozdział I.

Właściwość izb morskich.

Art. 1. 1. Do właściwości izb morskich należą:

- 1) orzekanie w sprawach z wypadków morskich,
- 2) rozpoznawanie innych spraw przekazanych izbom morskim odrębnymi przepisami.

2. Wypadkami morskimi w rozumieniu niniejszej ustawy są wypadki, które powodują lub którym ulegają statki na morzu bądź na wodach z morzem połączonych, a uczęszczanych przez statki morskie, oraz wypadki, wskutek których nastąpiło w związku z pracą na statku lub działaniem jego urządzeń ciężkie uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia lub śmierć człowieka.

Art. 2. 1. Izby morskie rozpoznają wypadki morskie:

- 1) statków polskich,
- 2) statków obcych, jeżeli wypadek nastąpił na polskich morskich wodach wewnętrznych lub polskim morzu terytorialnym albo jeżeli z wnioskiem o wszczęcie postępowania wystąpił armator lub kapitan statku obcego.

2. Sprawy wypadków morskich, w których uczestniczyły jednostki pływające Marynarki Wojennej lub Wojsk Ochrony Pogranicza, izby morskie rozpoznają, w odniesieniu do tych jednostek, za zgodą Dowództwa Marynarki Wojennej lub Wojsk Ochrony Pogranicza.

Art. 3. Sprawy należące do właściwości izb morskich rozpoznają:

- 1) w pierwszej instancji — Izba Morska w Gdańsku i Izba Morska w Szczecinie,
- 2) w drugiej instancji — Odwoławcza Izba Morska.

Art. 4. 1. Właściwość Izby Morskiej w Gdańsku obejmuje obszar województw gdańskiego i olsztyńskiego.

2. Właściwość Izby Morskiej w Szczecinie obejmuje obszar województw szczecińskiego i koszalińskiego.

Art. 5. 1. Do rozpoznania sprawy w pierwszej instancji miejscowo właściwa jest izba morska, w której okręgu:

- 1) znalazł się statek lub jego załoga po wypadku,
 - 2) znajduje się miejsce wypadku,
 - 3) leży port macierzysty statku
- w zależności od tego, w której izbie najpierw wszczęto postępowanie.

2. Izba morska może orzec o swojej niewłaściwości miejscowej tylko do czasu rozpoczęcia postępowania dowodowego w pierwszej instancji.

3. Odwoławcza Izba Morska może przekazać sprawę Izbie morskiej, której właściwość miejscowa nie jest uasadniona w myśl ust. 1, w przypadku, jeśli jest to wskazane ze względu na miejsce postoju statku lub miejsce pobytu większości świadków.

Rozdział II.

Ustrój izb morskich.

Art. 6. 1. Izba Morska w Szczecinie działa przy Sądzie Wojewódzkim w Szczecinie, a Izba Morska w Gdańsku i Odwoławcza Izba Morska działają przy Sądzie Wojewódzkim w Gdańsku.

2. Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Żeglugi może w drodze rozporządzenia ustalić siedzibę izby morskiej poza siedzibą sądu wojewódzkiego, przy którym działa izba morska.

Art. 7. W skład izby morskiej wchodzi przewodniczący oraz jeden lub więcej wiceprzewodniczących i ławnicy.

Art. 8. 1. Przewodniczącego i wiceprzewodniczących powołuje i odwołuje Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Żeglugi spośród sędziów sądów powszechnych posiadających znajomość zagadnień morskich w zakresie spraw należących do właściwości izb morskich.

2. Pozostałych pracowników izb morskich przyjmuje i zwalnia przewodniczący właściwej izby morskiej.

Art. 9. 1. Przewodniczący i wiceprzewodniczący izb morskich zachowują stanowiska sędziowskie oraz, z zastrzeżeniem odmiennych przepisów ustawy, prawa i obowiązki przewidziane w przepisach dotyczących sędziów.

2. Do pozostałych pracowników izb morskich mają zastosowanie przepisy dotyczące pracowników organów administracji państwowej.

Art. 10. Zakres udziału przewodniczących i wiceprzewodniczących izb morskich w pracy sądów określi Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Żeglugi.

Art. 11. 1. W zakresie wynagradzania pracowników izb morskich mają odpowiednie zastosowanie:

- 1) do przewodniczących i wiceprzewodniczących przepisy o uposażeniu pracowników zatrudnionych w dziale orzecznictwa państwowych komisji arbitrażowych,
- 2) do pozostałych pracowników — przepisy o uposażeniu pracowników administracyjnych w państwowych komisjach arbitrażowych.

2. Minister Żeglugi w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac dostosuje przepisy wymienione w ust. 1 do zakresu działania i struktury organizacyjnej izb morskich, w szczególności ustali tabele stanowisk i uposażenia dla pracowników izb morskich oraz kwalifikacje wymagane dla pracowników wymienionych w ust. 1 pkt 2.

Art. 12. 1. Ławników izb morskich powołuje na okres lat trzech Minister Żeglugi spośród osób posiadających wysokie kwalifikacje zawodowe i praktykę w zakresie zagadnień występujących w sprawach rozpoznawanych przez izby morskie.

2. Liczbę ławników dla każdej izby ustala Minister Żeglugi na wniosek przewodniczących izb morskich.

3. Rada Ministrów określi w drodze rozporządzenia szczegółowy tryb powoływania ławników oraz zasady wyznaczania ich do udziału w posiedzeniach, wynagradzania

i pokrywania innych należności związanych z udziałem w posiedzeniach.

Art. 13. W sprawach nie uregulowanych ustawą i przepisami wydanymi na jej podstawie do ławników izb morskich stosuje się odpowiednio przepisy o ławnikach ludowych w sądach powszechnych.

Art. 14. 1. Izby morskie rozpoznają sprawy wypadków morskich na rozprawie, w pierwszej instancji — w składzie przewodniczącego lub wiceprzewodniczącego oraz dwóch ławników, w drugiej instancji — w składzie przewodniczącego lub wiceprzewodniczącego oraz czterech ławników. Rozprawie przewodniczący przewodniczący lub wiceprzewodniczący izby morskiej.

2. Przewodniczący izby morskiej pierwszej i drugiej instancji może zwiększyć skład orzekający o dwóch ławników lub o wiceprzewodniczącego izby i jednego ławnika, jeżeli uzna to za wskazane ze względu na zawily charakter sprawy.

3. Poza rozprawą postanowienia wydaje izba morska bez udziału ławników, w składzie jednoosobowym.

Art. 15. 1. Przy izbie morskiej Minister Żeglugi ustanawia delegata oraz jednego lub więcej zastępców delegata spośród osób posiadających wysokie kwalifikacje zawodowe i praktykę w zakresie żeglugi morskiej.

2. Delegat Ministra Żeglugi, zwany w dalszym ciągu „delegatem”, uczestniczy w postępowaniu przed izbami jako rzecznik interesu publicznego.

3. Delegat przy Odwoławczej Izbie Morskiej może przekazać uczestnictwo w postępowaniu przed tą izbą delegatowi przy izbie morskiej pierwszej instancji, który występował w sprawie, jeżeli ze względu na szczególnie zawily charakter sprawy przyczyni się to w znacznym stopniu do szybkiego zakończenia postępowania.

4. W sprawach wypadków morskich, w których zdarzył się wypadek przy pracy, w postępowaniu przed izbami ma prawo uczestniczyć obok delegata — techniczny inspektor pracy właściwy dla zakładu pracy zatrudniającego pracownika, który uległ wypadkowi.

5. Delegat i techniczny inspektor pracy mogą brać udział w dochodzeniu oraz w każdym stanie sprawy przeglądać akta i zgłaszać wnioski.

6. Przepisy o wynagradzaniu ławników za udział w posiedzeniach izb morskich i pokrywaniu innych należności związanych z udziałem w posiedzeniach mają odpowiednie zastosowanie do delegata i technicznego inspektora pracy.

Art. 16. 1. W celu zapewnienia bezpieczeństwa żeglugi i zapobiegania wypadkom morskim delegat może żądać wyjaśnień od organów państwowych i jednostek gospodarki społecznej, zwracać im uwagę na uchybienia i sprawdzać zastosowanie odpowiednich środków zaradczych.

2. Uprawnienia przewidziane w ust. 1 nie przysługują delegatowi w stosunku do organów Marynarki Wojennej i Wojsk Ochrony Pogranicza.

Art. 17. 1. Zwierzchni nadzór nad izbami morskimi sprawują:

- 1) Minister Sprawiedliwości nad przewodniczącymi i wiceprzewodniczącymi izb morskich oraz nad trybem postępowania przed izbami,
- 2) Minister Żeglugi — w pozostałym zakresie.

2. Nadzór bezpośredni nad izbami morskimi w zakresie zastrzeżonym Ministrowi Sprawiedliwości sprawuje prezes sądu wojewódzkiego, przy którym działa izba morska.

3. Nadzór nie może wkraczać w zakres orzecznictwa izb morskich.

4. Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Żeglugi określi w regulaminie tryb wewnętrznego urzędowania izb morskich.

Art. 18. Dochody i wydatki izb morskich objęte są budżetem centralnym w części Ministerstwa Żeglugi.

Art. 19. Izby morskie mają prawo używania pieczęci okrągłej z wizerunkiem godła Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej pośrodku, z napisem w otoku zawierającym nazwę izby i sądu, przy którym działa izba.

DZIAŁ II

Postępowanie w sprawach wypadków morskich.

Rozdział I.

Przepisy ogólne.

Art. 20. O ile przepisy ustawy niniejszej nie stanowią inaczej, do postępowania przed izbamiorskimi w sprawach wypadków morskich stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania karnego.

Rozdział II.

Dochodzenia.

Art. 21. 1. Urzędy morskie oraz inne organy państwowe obowiązane są o wypadku morskim niezwłocznie zawiadomić izbę morską, zabezpieczyć ślady i dowody, a w przypadkach niecierpiących zwłoki dokonać czynności koniecznych dla wstępnego ustalenia stanu faktycznego, przekazać izbie morskiej materiał dotyczący wypadku oraz w zakresie pomocy prawnej załatwiać wezwania izb morskich.

2. Jeżeli organem określonym w ust. 1 jest polski urząd konsularny, jest on obowiązany po otrzymaniu wiadomości o wypadku morskim przedsięwziąć niezwłocznie w ramach swoich uprawnień czynności, o których mowa w ust. 1.

3. Armator i kapitan statku, którego dotyczy wypadek morski, obowiązani są niezwłocznie zawiadomić o każdym wypadku morskim kapitanat (bosmanat) pierwszego polskiego portu, do którego statek ma wejść po wypadku, oraz izbę morską, zabezpieczyć ślady i dowody dla wstępnego ustalenia stanu faktycznego oraz na żądanie kapitanatu (bosmanatu) portu i izby morskiej udzielać wszelkich wyjaśnień.

4. Organy Marynarki Wojennej, Wojsk Ochrony Pogranicza i prokuratury wojskowej w sprawie toczącej się przed izbą morską nie są obowiązane do udzielania wiadomości, dokumentów i innych danych, jeżeli może to doprowadzić do ujawnienia tajemnicy państwowej w zakresie obronności kraju.

Art. 22. 1. Izba morską wszczyna postępowanie z urzędu albo na wniosek delegata lub zainteresowanego.

2. Wszczęcie postępowania następuje z urzędu, gdy:

- 1) statek zatonął, zaginął, został opuszczony lub w inny sposób utracony,
- 2) w wypadku morskim nastąpiło ciężkie uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia lub śmierć człowieka,
- 3) izba morską uzna, że interes publiczny wymaga rozpoznania sprawy.

Art. 23. 1. Izba morską może, po wypowiedzeniu się delegata, odmówić wszczęcia postępowania lub wszczęte postępowanie umorzyć, jeżeli rozpoznanie sprawy byłoby niecelowe ze względu na brak interesu publicznego.

2. W sprawach, w których wszczęcie postępowania następuje z urzędu, odmowa wszczęcia i umorzenie postępowania wymaga zgody delegata.

3. Postanowienie o odmowie wszczęcia lub o umorzeniu postępowania doręcza się delegatowi oraz zainteresowanemu, który wniósł o rozpoznanie sprawy.

4. W sprawach określonych w art. 15 ust. 4 uprawnienia delegata wynikające z przepisów ust. 1—3 przysługują odpowiednio technicznemu inspektorowi pracy.

Art. 24. Zainteresowani są w każdym razie armator i kapitan statku, którego dotyczy wypadek morski, oraz osoby podejrzane o zawinienie wypadku morskiego lub o błędne zachowanie, które przyczyniło się do wypadku.

Art. 25. 1. Zainteresowany ma prawo korzystać w każdym stanie sprawy z pomocy wybranego przez siebie pełnomocnika.

2. Pełnomocnikiem może być pracownik zainteresowanego, członek związku zawodowego, do którego zainteresowany należy, lub adwokat.

Art. 26. 1. Jeżeli izbie morskiej wiadomo, że w sprawie rozpoznawanego przez nią wypadku morskiego wszczęto postępowanie karne, izba morską zawiadamia sąd lub prokuratora o toczącym się przed izbą postępowaniu.

2. Izba morską może zawiesić postępowanie, jeżeli wyniki postępowania karnego mogą mieć istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy.

3. Na postanowienie o zawieszeniu lub odmowie zawieszenia postępowania służy zażalenie.

Art. 27. 1. Po wszczęciu postępowania izba morską przeprowadza dochodzenie bezpośrednio przez przewodniczącego lub wiceprzewodniczącego albo za pośrednictwem kapitanatu (bosmanatu) portu.

2. Minister Żeglugi określi obowiązki kapitanatów (bosmanatów) portu w zakresie prowadzenia dochodzeń w sprawach wypadków morskich.

Art. 28. 1. Dochodzenie ma na celu wyjaśnienie przebiegu, przyczyn i okoliczności wypadku morskiego przez zebranie potrzebnych wiadomości i utwalenie śladów i dowodów.

2. Armator i kapitan statku obowiązani są na wezwanie izby morskiej udzielić wyjaśnień o statku, w szczególności o składzie jego załogi, miejscu pobytu statku i członków załogi lub o terminach przybycia statku do polskiego portu i o wysokości szkody, oraz przedłożyć izbie użyte w danej podróży mapy morskie, dzienniki i inne dokumenty potrzebne do wyjaśnienia okoliczności wypadku.

Rozdział III.

Rozprawa.

Art. 29. 1. Jeżeli przewodniczący izby morskiej uzna, że dochodzenie dostarczyło podstaw do przeprowadzenia rozprawy, wyznacza termin rozprawy, zawiadamia o nim dele-

gata i w miarę możliwości znanych izbie zainteresowanych oraz zarządza wezwanie świadków, a w razie potrzeby biegłych i tłumaczy.

2. Jeżeli sprawa dotyczy wypadku określonego w art. 15 ust. 4, przewodniczący izby morskiej zawiadamia również technicznego inspektora pracy.

3. Niestawiennictwo delegata, technicznego inspektora pracy lub zainteresowanego nie wstrzymuje rozpoznania sprawy, chyba że izba morska uzna obecność ich na rozprawie za niezbędną.

Art. 30. 1. Na wstępie rozprawy przewodniczący przedstawia stan sprawy na podstawie wyników dochodzenia, po czym izba morska wysłuchuje wyjaśnień osób zainteresowanych, a następnie przeprowadza postępowanie dowodowe.

2. Zainteresowany, którego zeznanie może mieć znaczenie dla ustalenia przebiegu i przyczyn wypadku morskiego, może być przesłuchany jako świadek. Przed przesłuchaniem należy go uprzedzić o prawie odmowy udzielania odpowiedzi na pytania co do okoliczności, których ujawnienie mogłoby narazić na odpowiedzialność za przestępstwo jego samego lub członków jego najbliższej rodziny.

3. Delegatowi, technicznemu inspektorowi pracy i zainteresowanym służy prawo zadawania pytań przesłuchiwanym świadkom i biegłym oraz zgłaszania wniosków dowodowych.

Art. 31. Izba morska może odroczyć rozprawę tylko z ważnej przyczyny.

Art. 32. Rozprawę odroczoną prowadzi się w nowym terminie w dalszym ciągu. Jednakże należy ją przeprowadzić od początku, jeżeli izba morska uzna to za konieczne.

Art. 33. Po zakończeniu postępowania dowodowego przewodniczący udziela głosu najpierw delegatowi, który zgłasza i uzasadnia swoje wnioski co do orzeczenia, następnie technicznemu inspektorowi pracy, jeżeli uczestniczy w rozprawie, oraz obecnym pełnomocnikom zainteresowanych i samym zainteresowanym.

Art. 34. Izba morska rozstrzyga samodzielnie wszelkie zagadnienia wynikające w toku postępowania.

Art. 35. 1. Izba morska może w orzeczeniu pozbawić na czas oznaczony lub na zawsze prawa wykonywania zawodu lub prawa wykonywania określonych funkcji członka załogi polskiego statku lub polskiego pilota, który w związku z wypadkiem morskim wykazał brak kwalifikacji niezbędnych do wykonywania czynności związanych z tymi funkcjami bądź do wykonywania zawodu albo przez rażące zaniedbania przyczynił się do powstania wypadku.

2. Orzeczenie w zakresie określonym w ust. 1 jest natychmiast wykonalne.

3. Izba morska może w orzeczeniu uzależnić przywrócenie prawa wykonywania zawodu lub funkcji od pełnienia w ciągu oznaczonego czasu określonej służby morskiej albo od wykazania koniecznych umiejętności w trybie przewidzianym przepisami o kwalifikacjach wymaganych od członków załogi polskiego statku morskiego lub od pilotów morskich.

4. W przypadku wydania orzeczenia pozbawiającego członka załogi lub pilota prawa wykonywania zawodu lub określonych funkcji na czas dłuższy niż dwa lata albo na

zawsze, Minister Żeglugi może w uzasadnionych przypadkach, po upływie dwóch lat od wydania orzeczenia, przywrócić prawo, którego członek załogi lub pilot został pozbawiony, jeżeli względy bezpieczeństwa żeglugi nie stają temu na przeszkodzie.

5. Uprawnienia wynikające z przepisu ust. 1 nie przysługują izbom morskim w stosunku do żołnierzy Marynarki Wojennej lub Wojsk Ochrony Pogranicza.

Art. 36. 1. Sentencja orzeczenia powinna zawierać:

- 1) oznaczenie izby morskiej, która wydała orzeczenie,
- 2) imiona i nazwiska oraz stopnie i tytuły zawodowe (stanowiska służbowe) członków składu orzekającego,
- 3) datę i miejsce rozpoznania sprawy i wydania orzeczenia,
- 4) ustalenie czasu, miejsca i rodzaju wypadku morskiego,
- 5) dokładne ustalenie przyczyn wypadku ze wskazaniem — o ile to możliwe — statku i osób, których wina spowodowała wypadek, oraz z określeniem stopnia, w jakim przyczyniły się do wypadku, albo stwierdzenie uzasadnionych wątpliwości co do przyczyny wypadku bądź stwierdzenie niemożności jej ustalenia,
- 6) wskazanie ujawnionych wad i braków w budowie statku, jego wyposażeniu, załadunku lub obsadzeniu załogą, w stanie toru wodnego lub urządzeniach oznakowania nawigacyjnego oraz uchybień w działalności i wad w organizacji instytucji służących bezpieczeństwu żeglugi morskiej,
- 7) ocenę prawidłowości zachowania się statku po wypadku oraz w razie potrzeby prawidłowości czynności ratowniczych.

2. Jeżeli izba morska pozbawia członka załogi lub pilota prawa wykonywania określonych funkcji bądź prawa wykonywania zawodu, rozstrzygnięcie o tym powinno być zawarte w sentencji.

Art. 37. 1. W sprawie zawilej izba morska może odroczyć wydanie orzeczenia na czas nie dłuższy niż 14 dni.

2. Po podpisaniu sentencji orzeczenia przez członków składu orzekającego przewodniczący ogłasza ją i przytacza ważniejsze powody orzeczenia, po czym sporządza się uzasadnienie orzeczenia na piśmie. Uzasadnienie powinno być sporządzone w terminie 14 dni od ogłoszenia sentencji, a w sprawach zawilych — w terminie do 30 dni.

3. Ogłoszenie sentencji może nastąpić bez udziału ławników.

Art. 38. Uzasadnienie orzeczenia powinno zawierać:

- 1) dokładne ustalenie podstawy faktycznej przez wskazanie, jakie fakty izba morska uznała za udowodnione, na jakich oparła się dowodach i dlaczego nie uznała dowodów przeciwnych,
- 2) przytoczenie okoliczności, które izba morska miała na względzie przy ocenie podstawy faktycznej,
- 3) w razie potrzeby, zalecenie podjęcia środków zmierzających do zapewnienia bezpieczeństwa żeglugi i zapobiegania wypadkom morskim,
- 4) przytoczenie okoliczności, które izba morska miała na względzie przy orzekaniu o pozbawieniu prawa wykonywania zawodu lub określonych funkcji, jeżeli izba o tym orzekła.

Art. 39. 1. Orzeczenie z uzasadnieniem doręcza się Ministrowi Żeglugi, delegatowi, właściwemu urzędowi morskie-

mu oraz zainteresowanym, a w sprawach określonych w art. 15 ust. 4 również technicznemu inspektorowi pracy.

2. Jeżeli w orzeczeniu pozbawiono członka załogi lub pilota prawa wykonywania zawodu lub określonej funkcji, orzeczenie z uzasadnieniem doręcza się ponadto pozostałym urzędom morskim.

Rozdział IV.

Środki odwoławcze.

Art. 40. 1. Od orzeczenia wydanego w pierwszej instancji służy odwołanie.

2. Na postanowienia i zarządzenia izby morskiej zamykające drogę do wydania orzeczenia służy zażalenie. Ponadto zażalenie służy tylko w przypadkach przewidzianych w ustawie.

3. Termin do wniesienia odwołania wynosi 14 dni, a do wniesienia zażalenia 7 dni od dnia doręczenia orzeczenia lub postanowienia z uzasadnieniem.

4. Środki odwoławcze wnosi się do Odwoławczej Izby Morskiej za pośrednictwem izby morskiej, która wydała orzeczenie lub postanowienie.

Art. 41. Środki odwoławcze służą delegatowi i zainteresowanym, a w sprawach określonych w art. 15 ust. 4 również technicznemu inspektorowi pracy.

Art. 42. Odwoławcza Izba Morska rozpoznaje odwołanie na rozprawie, jeżeli przepisy postępowania karnego o rewizji nie stanowią inaczej.

Art. 43. 1. Odwoławcza Izba Morska orzeka na podstawie wyników przewodu w izbie morskiej pierwszej instancji, uzupełnionego w razie potrzeby przewodem odwoławczym.

2. Odwoławcza Izba Morska może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli odwołujący się mógł je przytoczyć w pierwszej instancji.

3. Z zastrzeżeniem ust. 4 Odwoławcza Izba Morska nie jest związana wnioskami ani granicami odwołania.

4. Odwoławcza Izba Morska może zmienić orzeczenie izby morskiej pierwszej instancji w części pozbawiającej członka załogi lub pilota prawa wykonywania zawodu lub określonych funkcji na jego niekorzyść tylko w przypadkach zaskarżenia tej części orzeczenia przez delegata na niekorzyść zainteresowanego.

Art. 44. 1. Odwoławcza Izba Morska zatwierdza albo zmienia zaskarżone orzeczenie w całości lub w części.

2. W razie stwierdzenia nierozpoznania istoty sprawy lub nieważności postępowania, Odwoławcza Izba Morska uchyla zaskarżone orzeczenie i sprawę przekazuje izbie morskiej do ponownego rozpoznania lub postępowanie umarza.

Art. 45. Od orzeczeń i postanowień izb morskich kończących postępowanie przed tymi izbami nie można zakładać rewizji nadzwyczajnej.

Art. 46. Ustalenia winy i okoliczności faktycznych wypadku morskiego zawarte w orzeczeniu izby morskiej kończącym postępowanie przed izbami obowiązują państwowy arbitraż gospodarczy.

Rozdział V.

Wznowienie postępowania.

Art. 47. 1. Izba morska wznawia postępowanie zakończone przed izbami w razie późniejszego ujawnienia faktów i dowodów nie znanych izbie, które mogłyby mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

2. Zainteresowany może żądać wznowienia postępowania w okolicznościach wymienionych w ust. 1 tylko wtedy, gdy z faktów i dowodów nie mógł skorzystać w poprzednim postępowaniu.

Rozdział VI.

Koszty postępowania.

Art. 48. 1. Koszty postępowania, obejmujące również należności ławników, delegata i technicznego inspektora pracy, ponosi armator, którego statek spowodował lub przyczynił się do powstania wypadku.

2. W razie uznania winy lub błędu kilku statków koszty postępowania rozdziela się stosunkowo.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do użytkowników urządzeń służących żegludze morskiej, z wyjątkiem organów administracji państwowej.

Art. 49. Niezależnie od wyniku sprawy izba morska może nałożyć na zainteresowanego obowiązek zwrotu kosztów postępowania, które zainteresowany wywołał swoim postępowaniem.

Art. 50. Nie pobiera się kosztów postępowania od armatora statku obcego, z wyjątkiem przypadku, kiedy postępowanie zostało wszczęte na jego wniosek.

Art. 51. Jeżeli izba morska dokonuje czynności na wniosek zainteresowanego, ma prawo żądać od niego zaliczki na koszty postępowania oraz uzależnić swe czynności od przedniego złożenia zaliczki.

Art. 52. Koszty postępowania ponosi również zainteresowany, jeżeli wszczęte na jego wniosek postępowanie zostało umorzone na skutek wycofania przez niego wniosku.

Art. 53. 1. W każdym orzeczeniu lub postanowieniu kończącym sprawę w danej instancji izba morska rozstrzyga o kosztach postępowania.

2. Na postanowienia izby morskiej pierwszej instancji o kosztach postępowania służy zażalenie.

Art. 54. 1. W razie nieuwzględnienia odwołania koszty postępowania odwoławczego ponosi zainteresowany, który wniósł odwołanie.

2. W razie częściowego uwzględnienia odwołania koszty postępowania rozdziela się stosunkowo.

Art. 55. Poza przypadkami określonymi w art. 48—52, art. 54 i art. 56 ust. 1 i 4 koszty postępowania pokrywa się z budżetu Państwa.

Rozdział VII.

Przepisy porządkowe.

Art. 56. 1. W razie nieusprawiedliwionego niestawienia świadka, biegłego lub tłumacza izba morska nakłada na świadka, biegłego lub tłumacza grzywnę do 2.000 zł; jeżeli niestawienie spowodowało odroczenie rozprawy, izba morska nakłada ponadto na świadka, biegłego lub tłumacza obowiązek zwrotu kosztów wywołanych odroczeniem rozprawy.

2. Niezależnie od środków zastosowanych na podstawie ust. 1 izba morska może zarządzić przymusowe sprowadzenie świadka, a biegłego i tłumacza tylko w przypadkach wyjątkowych.

3. Izba morska zwalnia świadka, biegłego lub tłumacza od nałożonych środków przymusu i zwrotu kosztów, jeżeli

świadek, biegły lub tłumacz w ciągu dwóch tygodni od za-
wiadomienia go udowodni, że niestawiennictwo jego było
usprawiedliwione.

4. Niezależnie od skutków niestawiennictwa na rozpra-
wie, świadek, biegły i zainteresowany lub jego pracownik
mogą być zobowiązani do zwrotu kosztów wywołanych oczy-
wistą ich winą. Postanowienie izby morskiej w przedmiocie
zwrotu kosztów zapada po wysłuchaniu osoby, której zarzu-
cono winę.

Art. 57. Przepisy art. 56 ust. 1 i 3 mają również zastoso-
wanie w razie nieusprawiedliwionej odmowy złożenia zeznań
lub przyrzeczenia, przy czym w razie ponownej odmowy izba
morska może nałożyć na świadka ponownie grzywnę do
3.000 zł.

Art. 58. Na postanowienie odmowne wydane na podsta-
wie art. 56 ust. 3 oraz na postanowienia wydane na podsta-
wie art. 56 ust. 4 i art. 57 służy zażalenie.

Art. 59. 1. Izba morska może nałożyć grzywnę do 3.000 zł
na winnych nieprzestrzegania przepisów art. 21 ust. 3
i art. 28 ust. 2.

2. Na postanowienie wydane na podstawie ust. 1 służy
zażalenie.

Art. 60. Ostateczne postanowienie wydane na podstawie
art. 56 ust. 1, art. 57 i art. 59 ust. 1 oraz ostateczne postano-
wienie wydane w przedmiocie zwrotu kosztów, zaopatrzone
w zaświadczenie przewodniczącego izby morskiej, iż podlega
wykonaniu, stanowi tytuł wykonawczy dla egzekucji są-
dowej.

Rozdział VIII.

Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 61. Izby morskie utworzone na podstawie ustawy
z dnia 18 marca 1925 r. o izbach morskich (Dz. U. Nr 36,
poz. 243 z późniejszymi zmianami) stają się izbami morskimi
w rozumieniu niniejszej ustawy.

Art. 62. 1. W sprawach wypadków morskich, w których
wszczęto postępowanie przed dniem wejścia w życie usta-
wy, a nie rozpoczęto rozprawy w pierwszej instancji, w za-
kresie postępowania stosuje się przepisy niniejszej ustawy.

2. W sprawach, w których przed dniem wejścia w życie
ustawy rozpoczęto rozprawę w pierwszej instancji, stosuje
się przepisy dotychczasowe.

Art. 63. Traci moc ustawa z dnia 18 marca 1925 r.
o izbach morskich (Dz. U. z 1925 r. Nr 36, poz. 243, z 1930 r.
Nr 17, poz. 126 i Nr 76, poz. 600, z 1933 r. Nr 18, poz. 117,
z 1934 r. Nr 110, poz. 976 i z 1949 r. Nr 41, poz. 295).

Art. 64. Do czasu wydania przepisów wykonawczych do
ustawy w sprawach, które mają być uregulowane tymi prze-
pisami, obowiązują przepisy dotychczasowe.

Art. 65. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia
1961 r.

Przewodniczący Rady Państwa: A. Zawadzki

Sekretarz Rady Państwa: J. Horodecki

321

OBWIESZCZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 14 listopada 1961 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 29 maja 1957 r. o warunkowym zwolnieniu osób odbywających
karę pozbawienia wolności.

1. Na podstawie art. 2 ustawy z dnia 17 lutego 1960 r.
o zmianie niektórych przepisów ustawy z dnia 29 maja
1957 r. o warunkowym zwolnieniu osób odbywających karę
pozbawienia wolności (Dz. U. Nr 11, poz. 69) ogłasza się
w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst
ustawy z dnia 29 maja 1957 r. o warunkowym zwolnieniu
osób odbywających karę pozbawienia wolności (Dz. U.
z 1957 r. Nr 31, poz. 134 i z 1960 r. Nr 11, poz. 69), z uwzględ-
nieniem zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed
dniem wydania jednolitego tekstu oraz z zastosowaniem cią-
głej numeracji artykułów i paragrafów.

2. Jednolity tekst nie obejmuje:

- 1) art. 14 ustawy z dnia 29 maja 1957 r. o warunkowym
zwolnieniu osób odbywających karę pozbawienia wolno-
ści (Dz. U. Nr 31, poz. 134) w brzmieniu:
„Art. 14. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia”;
- 2) art. 3 ustawy z dnia 17 lutego 1960 r. o zmianie niektó-
rych przepisów ustawy z dnia 29 maja 1957 r. o warun-
kowym zwolnieniu osób odbywających karę pozbawienia
wolności (Dz. U. Nr 11, poz. 69) w brzmieniu:
„Art. 3. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia”.

Minister Sprawiedliwości: M. Rybicki

Załącznik do obwieszczenia Ministra
Sprawiedliwości z dnia 14 listopada
1961 r. (poz. 321).

U S T A W A

z dnia 29 maja 1957 r.

o warunkowym zwolnieniu osób odbywających karę pozbawienia wolności.

Art. 1. § 1. Skazanego na karę pozbawienia wolności
można warunkowo zwolnić z odbycia reszty kary, jeżeli jego
tryb życia, charakter i warunki osobiste oraz zachowanie

się w czasie odbywania kary pozwalają przypuszczać, że po
zwolnieniu będzie stosował się do zasad współżycia społecz-
nego, a w szczególności nie popełni nowego przestępstwa.